

Vaasan Ladun perinteinen ruskamatka tehtiin tänä syksynä useimmille ihan uudelle seudulle Sallaan. Matkalle osallistui yhteensä 49 henkilöä. Kuljettajinamme toimivat Tero Uusihakala ja Arvo Latvala. Tero ajoi meno- ja paluumatkan, Arvo viikon aikana paikalliset ajot Sallassa. Matkanjohtajanimme toimi Pekka Uusi-Hakala. Perillä majoituimme Sallatunturin Tuvat-nimisiin mökkeihin ja aamiaiset sekä päivälliset nautimme saman yrityksen ravintolassa.

Menomatkaa taitoimme sateessa, joten säälien ja myötätunnolla jätimme Timo Hirvosen ja Mikko Sinikallion illalla rinkkoineen vaellukselle Ristikallion maastoon, josta he viikon aikana jatkoivat eteenpäin Sallaan. Vaellusviikon ajan säät olivat oikein suotuisat patikointiin, lämpötilat päivisin 15 – 18 astetta, mutta loppuviikolla yölämpötila läheni jo nollaa. Vilpoisuutta lisäsi loppuviikon luoteenpuoleinen jopa 14 m/s tuuli. Helteisen kesän jäljiltä ruskaa oli niukasti, paikoin maaruska antoi aavistuksia paremmasta.

Sallassa on viime vuosina panostettu paljon kesämatkailun edistämiseksi. Polkuja on kovasti paranneltu ja rakennettu monia uuden arkkitehtuurin moderneja laavuja. Reitit olivat hyvin merkittyjä, monet pitkospuut uusia ja useimmat vanhemmatkin priima-kunnossa.

Näköalapaikoilla maisemat näyttäytyivät upeina selkeässä säässä. Venäjän puolelle jääneet vanhan Sallatunturin huiput pystyimme näkemään erinomaisesti. Yhtenä päivänä seuranamme oli sankka sumu, jolloin maisemien ihailu rajoittui lähimpiin puihin.

Vaellusoppaina toimivat Arto Lehtineva ja Hilikka Rajamäki, jotka olivat etukäteen suunnitelleet reitit opaslehtisten ja karttojen avulla. Suunnitelmat saatiin toteutettua pienin muutoksin.

Maanantaina aloitimme Sallan viikon tutustumalla Luontokeskukseen, jonka pihasta lähdimme Kaunisharjun reitille kohden Tunturilammen laavuja, jossa pidimme evästelyhetken. Sieltä jatkoimme Pikku Pyhätunturin itärinteiden alle, josta nousimme tunturin huipulle maisemia ihailemaan. Laskeutumisen jyrkkää rinnettä koetteli monien polvia.

Tiistaina juuri ennen vaellukselle lähtöä saimme kokea viikon ainoan sadekuuron, mutta sade ei kuitenkaan haitannut vaeltamista. Sen sijaan sankka sumu tavoitteenamme olleella Ruuhitunturin huipulla esti maisemien näkemisen täysin. Moni oli kuitenkin innoissaan sumukokemuksesta, saimme olla pilvessä. Ruuhitunturin päivätupa tarjosi lämpimät puitteet eväiden syömiselle. Palasimme Pirttivaaran ylitse Luontokeskukseen, josta Arvo nouti meidät bussilla.

Keskiviikkoon mahtui monenmoista ohjelmaa. Lähdimme bussilla Sallan keskustaan, jossa kaupassa käymisen ohella osa ehti tutustua kirkkoon. Jatketuamme matkaa Kemijärven suuntaan pysähdyimme tutustumaan talvisodan taistelutaniin ja taisteluiden muistomerkkeihin. Tuolla kohdin suomalaiset ruotsalaisten avustuksella onnistuivat pysäyttämään Neuvostoliiton hyökkäyksen. Matkan jatkuessa Ruuhelvatkankaalle Arto kertoi vuoden 1960 suuresta metsäpalosta, joka tuhosi 20.000 hehtaaria erämaata läheisellä Tuntsan alueella Sallassa ja entisen Neuvostoliiton puolella jopa 100.000 hehtaaria.

Perillä kaikki retkelle osallistuneet kävelivät 1½ km päähän Salmijoenkuruun ihaillemaan siistiä köngästä. Osa jäi sinne evästelemään. Vaellusporukka jatkoi matkaansa takaisin bussille ja edelleen Kalliojärven päivätuvalle. Kalliojärvi ja viereinen Kalliolampi ovat kuin Julma-Ölkky pienoiskoossa tai likempänä kotia oleva Toriseva. Maasto noilla kohdin oli vaellusviikkomme haastavinta kivikkoa, mistä syystä tämä päivä oli reissun vaativin ja rankin. Olimme majapaikassa vasta 17.30 tienoilla.

Torstaina läksimme majapaikasta kevyemmälle 7-8 km vaellukselle, mikä oli aivan paikallaan eilisen vastapainoksi. Nousimme yli 200 porrasta Hangasharjulle, josta ihailimme kylän suunnalla olevia Pyhä-tuntureiden huippuja. Harjua myöden kuljimme Hangasjärven laavulle evästelemään. Muutamat uskaltautuivat uimaan upean hiekkarannan rohkaisemina. Osa jatkoi päivän retkeä luontokeskukseen.

Palatessamme ihailimme jo toistamiseen pulppuvaa Sotkan Ämmän lähettä ja kävimme hänen nimeään kantavalla laavulla.

Perjantaina tavoitteenamme oli Ison Pyhätunturin huippu, jonka alle pääsimme bussin kyydissä. Etukäteen jännitimme tunturin kivisyyttä, mutta yllätyimme todella hyvistä poluista. Suurempi haaste oli tosi kova tuuli. Laskeuduttuamme evästelemään itärinteiden laavulle, porukka jakautui moneen osaan. Osa palasi bussille, osa vaelsi Pikku-Pyhätunturin ylitse ja osa Tunturilammen kautta mökeille. Hurjimmat kävivät aina Kylmä-Heiteellä saakka, mistä taisi tulla kilometrillisesti retken pisin vaellus.

Viikon kulinaariset kokemuksemme kruunasi illallisella poronkärjestys. Vaellusviikolla olleet Timo ja Mikko selviytyivät mainiosti omasta urakastaan, kuten myös kuljettajamme Tero ja kihlattunsa Heidi, jotka tutustuivat alueeseen pyöräillen. He jakoivat mielellään kokemuksiaan meille muille. Pari synttärilauluakin ehdittiin viikon aikana laulaa.

Paluumatkalla lähdettiin lauantaina aamiaisen jälkeen vaellusvarusteissa, sillä matkan varrelle oli varattu vielä yksi haaste. Pysähdyimme Posion Riisitunturille ja teimme 4 km mittaisen ”Riisin räpäsän”. Reitti kulki tunturin huipulle, josta oli mainiot maisemat Kitkajärvelle ja Rukalle. Valitettavasti valloituksen yhteyteen suunniteltu kahvila- ja tutustumiskäynti Korpihillaan jäi toteutumatta.

Kiitokset Pekalle ja Marja-Leenalle järjestelyistä, Artolle ja Hilkalle opastamisista, Terolle ja Arvolle turvallisista kускаamisista sekä kaikille teille retkelle osallistuneille mukaville matkatovereille. Yhdessä teimme reissusta todella onnistuneen, tätäkin matkaa on mukava muistella jälkikäteen.

Teksti: Arja, Arto